

Lasījumi: Jes 40, 26-31, Jņ. 20, 19-29

Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un neviestošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums, kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā. Tad jūs līksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies. Viņu jūs mīlat, lai gan neesat To redzējuši, uz Viņu jūs ticat, To tagad neredzēdami, un priecāsities neizsakāmā un apskaidrotā priekā, kad jūs sasniegsit savas ticības galamērķi, dvēseļu pestīšanu. 1. Pēt. 1, 3-9

Mazās Lieldienas.

Baltā svētdiena.

Lieldienu atsvēte.

Quasimodogeniti - „kā tikko piedzimuši” - latīniskajā nosaukumā, tik dažādi sauc šo pirmo svētdienu pēc kristus augšāmcelšanās svētkiem.

Apustulis Pēteris savā vēstulē runā par to, ka Dievs mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem.

Citiem vārdiem izsakoties un jautājot, ko mēs darām ar jauno dzīves sākumu?

Vai esam kļuvuši kā Marija, kura sacīja Lieldienu rītā „Es savu Kungu esmu redzējusi”

Vai esam kā māceklis Toms, kurš varēja izsaukties „Mans Kungs un Mans Dievs”?

Kas bija kopīgs Marijai, kura Lieldienu rītā meklēja Jēzu, pat ja viņa nezināja un nevarēja nemaz pat iedomāties, ka Jēzus ir augšāmcēlies,

un māceklim Tomam, kas nebija kopā ar visiem mācekļiem, kad Jēzus nāca viņu vidū?

Tās bija slāpes pēc Dieva.

Tikai katram savā veidā.

Arī mēs varam jautāt sev šajā rītā.

Vai patiešām ilgojamies viņu satikt?

Vai mums ir slāpes pēc Viņa?

Cik daudzi slāpst pēc Viņa, to mēs šajā rītā varam redzēt, paskatoties sev apkārt...

Vai tad var kādu cilvēku piespiest ilgoties pēc Dieva?

Vai var kādā cilvēkā izraisīt slāpes pēc Dieva?

Kā var piedabūt ēzeli, kuram nav slāpes, tomēr dzert ūdeni?
 Un kā, ar visu cieņu un respektu,
 var ieinteresēt cilvēku,
 ilgoties pēc Dieva,
 kas varbūt ir pat zaudējis ticību un kuram dzīves apmierinājumu spēt dot tikai
 alus, šņabis, televizors un autosacīkstes?
 Vai ēzeli pie ūdens dzeršanas piedabūsim ar stibiņu?
 Ēzelis ir vēl sīkstāks par to,
 un iespītējies paliktu pie sava.
 Vislabākais veids,
 kā likt ēzelim dzert,
 ir pievest viņam blakus citu ēzeli,
 kuram patiešām ir slāpes,
 lai tas dzertu viņam blakus ūdeni no spaiņa,
 un to darītu aizgūtnēm, darītu to kaismīgi, patiesi un nepiespiesti.
 Tāpat arī cilvēki, kuriem ir izsalkums un slāpes pēc Dieva,
 saviem līdzcilvēkiem ir labākais sprediķis
 nekā daudzi celismīgi sprediķi.

Kādreiz par Jēzus mācekli Tomu mēs izsakāmies,
 ka viņš jau nu gan ir tāds un šāds cilvēks,
 ka viņam bija šaubas par Jēzus augšāmcelšanos,
 citādi viņš nebūtu prasījis.
 lai varētu likt savu pirkstus Jēzus sānos un naglu rētās.
 Vai tad tā ticīgam cilvēkam pieklājas kaut ko pieprasīt?
 Viņam jau tāpat vajadzētu ticēt Jēzum bez visas pieskaršanās,
 bez tā, ka viņš redz Jēzu savā priekšā.
 Citiem vārdiem sakot,
 Toms jau vien tāds skeptiķis bija.
 Vai mazums šodien varētu sastapt līdzīgus cilvēkus šodien?

Tāču, vai, tā sprieždami,
 mēs nenodarām ļaunu sev un citiem?
 Varbūt to sacīdami,
 mēs nemaz neesam gatavi kļūt par to ēzeli,
 kas no visas sirds, aizgūtnēm un kaismīgi dzer no ūdens spaiņa ūdeni,
 lai rādītu piemēru citiem?

Kāds skolotājs sacīja māceklim:
 „Ja tu patiešām ilgosies pēc Dieva, tu viņu sastapsi.”
 Māceklis viņu saprata par sacīto ne līdz galam.
 Kādu dienu tie abi devās gar upi.
 Skolotājs sacīja:
 „Dodies upē un ienirsti! Cik ilgi tu varēsi izturēt bez ieelpas dziļumā?”
 Māceklis devās ūdenī, ienira un, aizturējis elpu,
 centās pēc iespējas ilgāk palikt zem ūdens.
 Kad viņš iznira, skolotājs viņam jautāja:
 „Ko tu sajuti dziļumā?”

„Es sajutu vajadzību pēc ieelpas.”

„Vai tu pēc Dieva ilgojies tā pat,
kā pēc ieelpas dziļumā?”

„Nē.”

Tad skolotājs viņam sacīja:

„Vien tad, kad tev būs tādas pašas slāpes, tu atradīsi Dievu.”

Pirmajiem kristiešiem,

kuriem Pēteris raksta vēstuli,

Liieldienas nebija kādi liturģiski svētki,

bet viņi patiešām svinēja savu jaunpiedzimšanu.

Liieldienas arī mums ir jāsvin nevis kā kaut kāds brīnišķīgs un skaists baznīcas notikums,

bet kā mūsu jaunpiedzimšana, mūsu pārveides notikums.*

Var runāt par trim posmiem kristieša dzīvē,

kurā tas piedzīvo atgriešanos.

Vispirms tā ir *intelektuāla atgriešanās*.

Te varam runāt par to šajā stadijā,

kad mēs esam atraduši savā dzīvē sev kādus nepieciešamus orientierus,

kas mums palīdz iegūt nepieciešamo redzējumu pasaulē,

kurā esam jutušies dezorientēti, apjukuši,

vai esam ilgojušies savā dzīvē saņemt ko tādu,

kas mums sniedz dziļāku ieskatu par ikdienišķo,

ka atrodam kādu jaunu savu eksistences pamatu.

Otrais posms ir *morālā atgriešanās*.

Lai kādas asociācijas šis vārds nenestu,

te vispirms nav runa par rīcības maiņu,

kad iedomājamies,

ka mēs tūlīt kļūtu labāki, ja mēs pārtrauktu dzīvot kā pazudušais dēls,

kas visu savu mantu notrieca, dzīvoja bezbēdīgi, un tagad to visu būtu vienā jaukā skaistā

dienā pārtraucis darīt. Tās būtu pārāk vienkārši.

Morālas personības drīzāk ir tās,

kuras atsakās barot savu egoistisko prātu, kas ir kļuvušas brīvas no citu atzinības,

un kas spēj atbrīvot sevi no nepieciešamības būt patiesi brīvam.

Tā vietā cilvēkā ir dzimusi nepieciešamība celt savu iekšējo dzīvi ar vērtībām,

kas ir ārpus tevis pašā,

kas ilgojas pēc patiesi labā,

un ko ilgojamies saņemt,

pat ja tas mums nerada kādas priekšrocības.

Citiem vārdiem sakot,

Ja uz baznīcu mēs nākam tamdēļ,

lai citi redzētu,

cik esam kļuvuši labi un priekšzīmīgi,

tad vēl neesam kļuvušas morālas personības,

tad vēl esam atkarīgi no citu vērtējumiem.

Ja esam tie ēzeļi,
kas izrādās citiem ēzeļiem,
ka pašiem it kā ir slāpes,
lai citus piedabūtu dzert,
tad mēs vēl neesam morāli pārveidotas personības.
Ja mēs dzeram ūdeni no spaiņa,
jo mums pašiem patiešām ir slāpes un gribam atspirgt,
tad esam morāli pārveidotas personības.

Trešais posms ir *religiski motivēta atgriešanās*.

Šeit mēs runājam par to,
ka cilvēks ir tas, kurš ļauj dzīvot kā tas, kurš mīl,
kurš ļauj būt mīlēts un kurš ir pilnīgi pārņemt ar mīlestību,
kas nav no šīs pasaules.
Vien tad mēs esam garīgi atgriezti, mainīti, transformēti, pārmainīti.
Tā mēs varam sākt runāt par to,
ko mēs saprotam ar Lieldienām, augšāmcelšanos,
kas iesākas jau tagad,
un kas ir tas,
ko mēs svinam Lieldienās šeit virs zemes.
Citiem vārdiem sakot,
kad ejam pie spaiņa dzert ūdeni,
mēs nemaz nedomājam par to,
kā tas tā var būt,
ka dzerot tieši šo ūdeni,
mēs gūstam visu, kas mums ir vajadzīgs,
ka esam ar šo procesu tā pārņemti,
ka nekas cits mums par to tajā brīdī nav svarīgs kā vienīgi šis brīdis,
jo zinām, ka mūsu eksistence bez šī ūdens nebūtu iedomājama.

Tāmdēļ Pēteris varēja rakstīt:

Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no mironiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums, kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā.

Mēs jau zinām,
cik Pēterim pašam viņa atgriešanās bija sāpīga.
Pēterim vajadzēja iziet cauri visiem šiem trim atgriešanās posmiem,
līdz viņš nonāca pie sava patiesā dvēseļu gana.
Kad Jēzus aicināja viņu no zivju zvejnieka par cilvēku zvejnieku,
tas bija tikai viņa atgriešanās brīdis,
ko varēja saukt par intelektuālu atgriešanos.
Savā dzīvē viņš spēja atrast kādu jaunu pamatu, jaunu perspektīvu,
ko tādu, kas viņa dzīvei piešķīra pavisam citu redzējumu.
No vienkārša zvejnieka viņš kļuva par cilvēku zvejnieku.
tas bija milzīgs solis viņam uz priekšu.
Viņa morālā atgriešanās saistās ar visiem Lieldienu nakts tumšākajiem brīžiem,

viņa noliegumu, nodevību, neticību un nespēku.
Pat Lieldienu rītā viņš vēl sacentās ar mācekli Jāni,
kurš pirmais nonāks pie tukšā kapa.
Par šo morālo atgriešanos mums vēl katreiz atgādina
gailis baznīcas tornī,
atgādina par nakti,
kurā Pēteris aizliedza Jēzu,
par modrību, kas nepieciešama.
Un trešais posms, kad Pēterim Jēzus jautāja,
pavisam kopā trīs reizes,
„Pēteri, vai tu mani patiešām mīli?”

Arī šodien mēs varam sev jautāt:

„Vai mēs patiešām mīlam augšāmcelto, vai mums ir slāpes pēc viņa,
vai ilgojamies būt ar viņu kopā?”

Pētera vēstules vārdi pirmajiem kristiešiem
ir iedvesmoti ar neparastu spēku.

Tajos jaušam kādu neparastu iedvesmu, mīlestības elpu,
kas liek mums meklēt neiznīcīgo, neaptraipīto, nemirstīgo mantojumu.

Tā ka mēs varam sacīt,

mēs esam tagad piedzimuši no jauna,

mūsu prāts, dvēsele un gars ilgojas pēc pestīšanas.

Ka pat mūsu vismazākā šūniņa, daļiņa mūsos ilgojas pēc dzīvā Dieva.

Viņš dod mums kopā ar sevi uzvarēt - arī pat pēc vissmagākajiem kritieniem un bezspēka pieredzēm. Un tamdēļ mums ir cerība un pamats, cerības pilniem skatīties nākotnē, ko Dievs mums ir sagatavojis.

Kā Pēteris raksta:

*„Viņu jūs mīlat, lai gan neesat To redzējuši,
uz Viņu jūs ticat,
To tagad neredzēdami,
un priecāsit neizsakāmā un apskaidrotā priekā,
kad jūs sasniegsit savas ticības galamērķi,
dvēseļu pestīšanu.”*

Āmen.

* „Mūsu Kungs un Meistars Jēzus Kristus, sacīdams: ”Atgriezieties no grēkiem”, grib, lai visa ticīgā cilvēka dzīve uz zemes būtu atgriešanās no grēkiem.” M. Luters, 95 tēzes.